

KEMALİST DEVRİMCİLERLE İŞÇİ SINIFININ BÜTÜNLEŞMESİ

Aydınlık Gazetesi, 20 Kasım 2012

Yıldırım Koç

Türkiye demokratik devriminin 1919-1938 döneminde ülkede kapitalizm gelişmemiştir; işçi sınıfı ve burjuvazi, devletin ve siyasal iktidarın politikalarını bağımsız birer etmen olarak belirleyebilecek güçte değildi.

İşçi sınıfının önemli bir bölümü yarı-mülksüzleşmiş veya mülksüzleşmemiş kişilerdi. Ayrıca, mülksüzleşmiş ücretlilerin önemli bir bölümü de, esnaf-sanatkar olarak nitelendirilebilecek patronlaşmamış işverenlerin işyerlerinde çalışıyor, işçi-sermayedar çelişkisini yaşamıyordu; sınıf kimliğinin ve bilincinin gelişmesinin koşulları yoktu. İşçi sınıfının vasıflı unsurlarının önemli bir bölümü de “memur” statüsünde istihdam edilerek işçi aristokratlarına dönüştürülmüş ve devletle bütünleştirilmişti.

Türkiye günümüzde demokratik devrimini yeniden gerçekleştirme göreviyle karşı karşıyadır.

Ancak günümüzde kapitalizmin gelişmişlik düzeyi 1919-1938 dönemindekini çok çok ötesindedir.

Küçük meta üreticisi köylü veya esnaf-sanatkar biçimindeki küçük burjuvazi, toplumun üçte birinden bile azını oluşturmaktadır. Türkiye işçi sınıfı, toplumun üçte ikisine ulaşmıştır. Burjuvazi ise küçük bir azınlıktır.

Türkiye tekelci burjuvazisi, sayısal ve oransal azlığına karşın, emperyalistlerle yoğun işbirliği nedeniyle, milli kimliğe sahip değildir. Sınıfsal çıkarları emperyalistlerle temelden çelişen veya sınıf kimliğini geri plana iterek vatanseverlik duygularıyla hareket eden sermayedarların sayısı az, oranı düşüktür.

Kapitalizmin ilk geliştiği ülkelerde burjuvazinin milli kimliği, onun sınıf çıkarlarından kaynaklanıyordu. Günümüzde ise Türkiye tekelci burjuvazisinin sınıf çıkarları milli değildir.

Türkiye işçi sınıfı günümüzde önemli bir örgütlenme ve mücadele geleneğine sahiptir. İşçilerin ve kamu çalışanlarının karşı karşıya bulunduğu temel sorunların gerisinde, emperyalist sömürü ve baskı yatmaktadır. Türkiye işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi, anti-emperyalist mücadeleden geçmektedir. Diğer bir deyişle, işçi sınıfı, sınıf çıkarları gereği millicidir.

1919-1938 döneminde işçi sınıfının küçük bir bölümü (işçi aristokrati memurlar) millici oldukları için ekonomik ve toplumsal sorunlarına çözüm bulabilmişlerdi. Bu insanları demokratik devrimin Ulusal Kurtuluş Mücadelesi aşamasında harekete geçiren, sınıf çıkarları değil, can/namus/mal kaygısıydı. Demokratik devrimin daha sonraki aşamalarında kendilerine sağlanan olanaklar da onları millici yapmıştı.

Günümüzde işçi sınıfının sınıf çıkarları millici olmayı gerektirmektedir.

Geçmişin komprador burjuvazisi günümüzde emperyalizmin işbirlikçisi tekelci burjuvazidir.

Günümüzde sınıf çıkarları gereği millici olan burjuvazi değil, işçi sınıfıdır.

Emperyalizmin ulus-devlete, ulusun bütünlüğüne ve özgür yurttaşlığa yönelik karşı-devrimci saldırısı, ekonomik çıkarların da ötesinde demokrasi isteyen, onurlu bir yaşamı savunan vatanseverlere, Kemalistlere de zarar vermektedir. 1919 yılında can/namus/mal kaygısıyla birleşen insanlar, günümüzde bölünme/iç savaş/yokolma tehdidiyle birleşmektedir.

Günümüzün görevi, sınıf çıkarlarının anti-emperyalist, anti-kapitalist ve millici yaptığı işçi sınıfıyla, Kemalist devrimcileri birleştirmek, Türkiye demokratik devrimini geliştirerek korumaktır.

Türkiye demokratik devrimi ancak 1938 yılında eriştiği zirvenin çok ilerisine götürülmekle korunabilir; Kemalist devrim, ancak daha ilerilere götürülerek kurtarılabilir. Geleceğin programını, bu mücadelede belirleyici güç olan işçi sınıfının çıkarları ve talepleri belirleyecektir.

Kemalist devrimciler artık işçi sınıfı olmaksızın Kemalist devrimin kazanımlarını koruyamaz.

Sınıf çıkarları nedeniyle millicileşmiş işçi sınıfı da, Kemalist devrimin kazanımlarına sahip çıkmadan bugünkü sınıf çıkarlarını koruyamaz ve geliştiremez.

Kemalist devrimin kazanımları ise ancak artık toplumumuzda belirleyici toplumsal güç olmakta olan işçi sınıfının çıkar ve talepleri doğrultusunda daha da geliştirilerek korunabilir.

Günün acil görevi, bu iki akımı bütünleştirmektir.